

Trường sinh bất tử Vô danh

Tư Âm Nguyễn Đoài Sĩ , người làng Đoài Xá , phủ Dạ Trạch tên tục là Nguyễn Lại , con nhà khá giả , được bố mẹ nuông cung từ nhỏ , rồi cho sang làng bên theo thầy học đạo , vì thế cũng võ vẽ vài ba chữ thánh hiền , bụng thuộc dăm bảy câu thi phú , mà tự biểu là thế . Ấu cũng là sính chữ đua đòi gọi hiệu cho sang .

Lớn lên , nhờ vãi tiền khắp trên dưới , vả lại khí chất cũng nhanh nhẹn nên lọt được vào phủ đường làm chân thư lại còn con , giúp việc kiện . Năm hai mươi tuổi lấy vợ . Vợ tên là Lý Hòa Liên , người cùng làng , phốp pháp , trắng , xinh xẻo . Trời phú cho thị họ Lý những bộ phận đàn bà có sự hơn người , với lại cũng biết cách chiều chồng , ăn ở mặn mà nên Nguyễn Lại yêu mê mết . Trừ những lúc lo việc ở phủ đường , thời gian còn lại , chàng quán quít bên vợ , ân ái say đắm . Ngày tháng qua đi êm ả , no đầy và dễ chịu .

Cuộc sống yên vui tưởng như không có đáng lo nữa . Một ngày nọ , gia đình họ Nguyễn gặp đại tang . Thân sinh chàng trúng cảm , qua đời ở tuổi năm mươi . Làm xong đạo hiếu , chàng vô cùng rầu rĩ . Buồn vì mất bố là một lẽ . Nhưng chàng còn sợ hãi khi nghĩ rằng một ngày nào đó , đến lượt chàng lại cô lẻ nằm trơ trọi ngoài cánh đồng trống lạnh , mọi phú lộc làm ra , sự sung sướng trời ban đều không được hưởng nữa . Từ đấy chàng đâm ra lo buồn . Đêm nằm thao thức nghĩ ngợi .

Một tối , người vợ quào chân sang hỏi :

- Chẳng hay chàng có điều gì khó ngủ ?
- Ta thấy tạo hóa vô lý quá , hà cớ gì con người cứ phải chết ? - chàng rầu rầu hỏi lại .
- Sự ấy có gì lạ . Sinh , lão , bệnh , tử , ai ai cũng phải chịu cái vòng ấy .

Chàng thờ dãi mà rằng :

- Than ôi , giá mà cứ được sống thế này mãi mãi . Người vợ cười lớn rồi kéo khuôn mặt thần thờ của chàng mà áp vào bộ ngực trần phây phây quá cỡ nóng ran của thị .
- Thiếp nghĩ rằng , đã được sống thế này , có chết cũng thỏa .

Nói rồi , quờ tay tìm vật bấu trên người chàng . Nguyễn Lại lịm đi . Nhưng càng hạnh phúc , càng sung sướng , chàng càng sợ chết , càng ham sống .

Tuy ngày ngày đi vợ tiễn , về vợ đón , cơm nóng canh ngọt , ủ ấp hằng đêm , chàng cứ thấy buồn buồn canh cánh một nỗi lo sợ . Đêm nằm cạnh vợ chàng thường thờ dãi thườn thượt mà tự hỏi : Tại sao con người không sống mãi để hưởng cho hết lộc trời ? Một hôm , dịp ấy đang là mùa xuân , cây cỏ đâm chồi nẩy lộc khoe sắc , người người hớn hờ , rạng rỡ mặt mày , nơi nơi chốn chốn tung bừng mở hội , chàng vẫn vợ ra phố ngắm cảnh . Chợt , lúc đó có một cụ già râu tóc bạc phơ từ phía trước hót hải đi tới . Và có lẽ vì vội vã , cụ va phải Nguyễn Lại , đánh rơi cây thiền trượng .

Chàng cúi xuống nhặt lên , lễ phép hỏi :

- Đang là ngày vui , có việc gì mà cụ phải gấp vậy ?

Ông già nói :

- Quý khách không rõ ư Ta sợ chậm chân . Đã đến dịp ta phải có mặt để nghe giảng đạo .

Họ Nguyễn bèn hỏi :

- Thưa, xin cụ cho biết cụ người ở đâu tới ? Và cụ đi thụ đạo ở nơi nào ?

Cụ già nhìn về phía dãy núi xa mờ trước mặt, nói :

- Ta người Thanh Liêm thuộc phủ Đồng Quốc , hôm nay lên núi Phù Tiên để nghe Đức Đồng Chân Nhân Đại Đạo truyền thụ phép trường sinh bất tử .

Họ Nguyễn nghe vậy cả mừng , nghĩ rằng phải chăng đã tới lúc trời giúp , liền xoắn xít hỏi :

- Thưa, con hỏi khá đường đột , những người như con muốn thụ đạo trường sinh liệu có được ?

Ông già nhìn từ đầu đến chân viên thư lại, rồi nói :

- Được ! Nhưng quý khách đã nghĩ chín chưa ?

Nguyễn Lại đáp ngay :

- Dạ thưa , đó là điều tâm niệm của con bấy lâu nay mà con chưa có dịp - Chàng khản khoản - Mong cụ rộng lòng giúp cho , on này trời biển , con không dám quên .

Ông già nói :

- Đạo là việc của trời ban cho mọi người . Ta vân du cùng khắp thiên hạ cũng là đạ thu nạp môn đệ cho Đức Đồng Chân Nhân Đại Đạo , dám đâu từ chối một ai . Nguyễn Lại bèn quỳ xuống vái ông già :

- Vạn phúc cho con quá ! - Rồi hỏi : Con muốn báo cho vợ con là Thị Liên biết , chẳng hay có tiện ?

Ông già nhìn ra xa, nói :

- Còn quyền duyên bụi trần , e rằng khó đắc đạo ! Nếu thành tâm , xin đi ngay kéo chậm .

Nguyễn Lại không chút đắn đo, liền khấp khởi bám gót ông già . Chẳng mấy lúc hai người ra khỏi phố phủ . Tối ấy Thị Liên không thấy chồng về , chẳng rõ đã xảy ra cơ sự gì , chỉ biết tựa cửa ngóng ra . Ngày một ngày hai vẫn bần bật . Thị liên bỏ nhà , cất công dò hỏi . Nhưng tìm kiếm khắp , vẫn chẳng một tung tích của chồng . Thị buồn bã , vật vờ khóc lóc , rồi cuối năm ấy , không thể thiêu vãng được đàn ông , bèn đi lấy người khác .

Nói về Nguyễn Lại , sau khi ra khỏi phủ , cảm thấy đôi chân mình nhẹ tênh liền bước gấp theo cụ già như bay . Đêm hôm đó , hai người đến chân núi Phù Tiên . Ông già dẫn Nguyễn Lại đi men theo con đường mòn . Đến một cửa hang sau lưng chừng núi thì dừng lại . Họ Nguyễn ngược lên thấy hàng chữ "Đức Đồng Đại Đạo Tôn miếu" lấp lánh ánh vàng thì mừng lắm . Hai người bước qua cửa , chỉnh đốn lại áo mũ , rồi theo hành lang rộng , đi vào . Phía cuối hành lang , thấy tỏa ra ánh hào quang rực rỡ . Đến cửa thứ hai , cụ già ra hiệu cho Nguyễn Lại dừng bước . Bốn tiểu đồng nhận ra ông già liền vào trong bảm báo . Đức Đồng truyền cho dẫn hai người vào . Ông già cùng Nguyễn Lại đi sâu vào Tôn miếu . Tới nơi , thấy Đức Đồng Chân Nhân Đại Đạo đang tọa trên sập vàng . Xung quanh , lung linh ngũ sắc , hương khói thơm lừng . Ông già quỳ xuống , Nguyễn Lại quỳ theo .

Chân Nhân Đại Đạo chỉ Nguyễn Lại và hỏi :

- Người này là ai ?

Ông già đáp :

- Thừa Đức Đồng , đây là họ Nguyễn , phủ Dạ Trạch muốn làm môn đồ theo học pháp trường sinh .

Chân Nhân Đại Đạo nói :

- Pháp trường sinh phải dày công tu luyện, người có kiên tâm không ?

Viên thư lại vội vàng thưa :

- Con kiên tâm !

- Liệu có quên được chuyện đời ?

- Dạ, con quên được, xin Đức Đồng cho thụ giáo .

- Đạo của ta không được vương vấn trần ai , ta thấy người thành tâm , ta chấp nhận .

Nguyễn Lại liền vái tạ .

Từ hôm ấy , họ Nguyễn ăn chay , ngày ngày ngồi cạnh vãn sàng của Đức Đồng Chân Nhân Đại Đạo nghe giảng , tụng kinh... Tháng nọ nổi năm kia , chỉ một chu trình : ăn , đọc kinh , buổi chiều đi dạo quanh sườn núi . Thấy công việc lặp đi lặp lại một cách đơn điệu tẻ nhạt , họ Nguyễn đâm ra chán , nhớ nhà , nhớ vợ . Nhưng cũng chỉ là nghĩ trong bụng mà không dám lộ ra . Việc đàn hương đọc kinh vì thế có phần sao nhãng . Được thụ pháp trường sinh như mơ ước của chàng , nhưng Nguyễn Lại bắt đầu chán nản . Chàng thấy cuộc sống xưa kia của chàng mới thú vị làm sao ! Và vì vậy chàng luôn bị cảnh giường chiếu cùng vợ ám ảnh . Đêm đêm chàng trở mình , giấc ngủ chập chờn . Rồi chàng nghĩ: thà được sống như trước đây , bên vợ một hôm rồi chết còn hơn "trường sinh" một cách nhàm chán ở chốn này.

Vào một ngày nọ , cũng là tiết xuân , Nguyễn Lại cùng tiểu đồng đi vãn cảnh . Chợt nghe nhiều tiếng cười dưới chân núi vọng lên, liền dừng lại . Dưới đó , hội xuân đang kỳ rộ . Chỗ này kéo co , múa lân . Chỗ nọ đánh vật , quay đu . Náo nức , vui vầy . Nguyễn Lại dừng mắt lâu bên một cây đu . Nơi ấy , một trai một gái , quần nâu váy lĩnh đang quần lấy nhau mà nhún . Váy người con gái tốc cao , lộ rõ cặp đùi trắng . Nguyễn Lại vội quay mặt , thờ dài . Hôm sau , một mình chàng ra chỗ cũ , trông xuống . Ngày trước , mình cũng được sống vui vẻ như họ , chàng chợt nghĩ , và hình ảnh Thị Liên lại hiện ra . Đêm đó , về đến Tôn miếu chàng bỏ cơm .

Hôm thứ ba , chàng dậy sớm , ăn mặc gọn gàng và xăm xăm lên xuống núi . Những tiếng cười trong trẻo của đám con trai con gái và sự trêu đùa của họ khiến chàng vui thú . Chàng lẫn vào đám đông đi hội lúc nào không hay .

Quê nhà cũng đang vào xuân , ta thử về đó một lần xem sao ! Nghĩ vậy , chàng liền cất bước .

Quê hương khác xưa nhiều quá ! Chàng có rõ đâu rằng một năm trên núi Phù Tiên là mấy chục năm nơi cõi đời

- Chàng lạ lắm như Từ Thức về làng . Chàng dò hỏi mãi , vẫn chẳng một người rõ Thị Liên là ai . Tới một ngôi nhà nọ , gặp bà cụ đã trên bảy mươi tuổi , tóc bạc trắng nhưng lại có những nét quen quen , chàng ngơ ngạc hỏi thăm . Bà lão không trả lời , chăm chú nhìn chàng rồi ngạc nhiên hỏi lại:

- Người là... có phải Thư Âm Nguyễn Đoài Sĩ... Ngày xưa?

- Thừa, cụ là...

- Tôi là... Lý Hòa Liên .

Nguyễn Lại thất kinh , khuôn mặt méo xệch , liên hét to một tiếng , và chàng choàng tỉnh , trong lòng vô cùng sợ hãi . Thì ra đó là một giấc mơ .

- Có gì khiến chàng run rẩy vậy ? - Người vợ bật dậy , ái ngại nhìn chàng và hỏi .

Nguyễn Lại ra khỏi giường , giặt khăn thấm mồ hôi đang ướt đầm trán , rồi ngồi xuống , thở , và hẩn hẩn kể lại mọi việc với vợ .

Thị Liên nghe xong cả cười , bèn thốc váy , phủ kín khuôn mặt chàng thư lại